

25.

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Ba ngày 5/8/1980

Mỗi sầu chất ngất trong tim, một lúc nào bỗng thềm muốn phôi diễn ra bằng tiếng đàn truyền cảm của mình. Và vậy là sầu càng dâng cao hơn.

Ôi! Một đời đã lỡ, đam mê bị cắt đứt giữa giòng. Năm xưa, biết bao đau khổ đau quay quắt đổ xuống trên định mệnh, vậy mà chỉ với Âm Nhạc, tôi chiến thắng dễ dàng tất cả.

Những ngày hôm nay, cuộc sống tôi mất gần hết các chất thơ căn bản. Âm nhạc và tình yêu không còn là chủ đề chính của cuộc sống. Đây phải kể là một mất mát vô cùng lớn lao từ đạo CS chiếm đóng Miền Nam mà qua đó, âm nhạc chỉ là phương tiện kiếm sống một cách mệt mỏi; còn tình yêu luôn luôn lại chỉ là những giao tranh dữ dội giữa hai bản chất Thiện-Ác trên cùng-bãi-chiến- trường-tâm-hồn-tôi.

Lúc ban sáng ngồi uống *café* với Đan, lặng im thật lâu trước nhau, tôi đã tự hỏi: "*Có phải tình yêu là như vậy? Lạnh lùng chịu đựng mà cũng khó thể tách rời nhau?*"

Trời buổi sáng mây giăng thật thấp, thành phố biển gọi lên biết bao kỷ niệm... Tâm hồn nghe lằng lằng man mác... Đã lâu lắm rồi, từ 6 tháng ghép mình vào cuộc sống Đan, tôi quên hết mọi đam mê ngày cũ. Giờ đây trước một buổi sáng dịu dàng đầy hơi muối mặn, cái bản chất phóng khoáng nghệ sĩ của 12 năm cô độc cũ như bùng sống dậy làm trái tim xúc cảm mênh mang.

Tôi ngồi lặng im trước Đan, lắng nghe cô đơn vẫy phủ tâm hồn, rồi lại nghĩ đến cái đời phiêu bạt đầy quyền rũ, để trong một thoáng giây đã không còn thấy sợ hãi nữa nếu lần này lại nhìn cuộc tình vỡ tan từng mảnh trước mắt tôi.

Ôi buổi sáng huyền diệu đã làm nhẹ đi biết bao đau khổ. Quả là tội nghiệp! Tôi nghèo nàn niềm vui đến độ phải tự tìm cho mình sự giải thoát bằng những gì nhẹ nhàng của Thiên Nhiên.

□

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Sáu ngày 8/8/1980

Đêm nay gió nhiều, thổi xào xạt liên hồi trên các ngọn cây tạo nên những âm thanh buồn rười rượi. Khối tâm hồn băng khuâng man mác, từng ngọn gió giống như từng giọt sầu rơi xuống trái tim.

Nằm bên Đan, tôi cố gắng để đừng nghĩ ngợi gì nữa.

Đan bỗng xoay nghiêng, ôm tôi vào lòng, hôn lên trán tôi.

Thật! Tôi chịu, không hiểu được anh ra sao.

Tôi không hiểu được Đan trọn vẹn. Có lúc nào như buổi sáng nay trên đường đến quán *café*, Đan đã nói:

"Em không nhận thấy rằng anh nâng niu em như nâng niu một cánh hoa đẹp hay sao? Tại em ngu quá không nhận ra đó."

Lại lúc khác, Đan bày tỏ:

"Tự trong thâm tâm, chẳng bao giờ anh muốn rời em. Chỉ vì lúc sau này em trở nên quá quắt khiến anh buồn chứ đâu bao giờ anh muốn bỏ em."

Tôi chịu, không hiểu được Đan.

Quả vậy, buổi sáng nay, Đan đề nghị đưa tôi ra biển, lối 4 giờ chiều đến đón tôi về.

Một ngày một mình, tắm nắng giỡn sóng, tâm tình bỗng trở nên xa vắng. Tôi quên được gần hết những suy nghĩ về Đan, quên trọn những dằn vặt bấy lâu thôi thúc. Sự xa cách làm lắng dịu và nghĩ về nhau tốt đẹp. Tôi phải nhận rằng Đan "không nhìn" về tôi như với một người đàn bà qua đường thoáng chốc, (đó chỉ là mặc cảm về phía tôi) mà càng lúc tôi càng cảm nhận sự thân thiết gần cận của Đan hơn. Trên nhiều mặt, Đan tỏ nên một nỗi thiết tha gần bó. Anh chịu đựng "những cơn điên" của tôi bằng thái độ thản nhiên dễ dãi; cũng không che giấu nỗi vui trong mắt mỗi khi nghe tôi nói về một đứa con...

Phần tôi cũng không thể chối nhận tình yêu của Đan, trong đó có sự âu yếm như đối với một người vợ, sự dịu dàng hiểu biết của một người chồng, những điều đối nghịch mâu thuẫn với những cứng rắn tàn nhẫn một đôi lúc Đan đã tỏ ra.

Một ngày dài trên biển, nghĩ đến Đan, tôi tự cảm thấy mình nhỏ bé và rõ ràng là được nâng niu bao bọc trong tấm lòng của người đàn ông trầm tĩnh ấy.

□

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Bảy ngày 9/8/1980

Đan lại bỏ rơi tôi lúc 10 giờ sáng để đi uống rượu cùng bè bạn. Tôi chịu, không hiểu được, nên đâm căm thù đám bạn anh, căm luôn cả Đan trong mặc cảm tự nhiên thấy mình bị thua thiệt. Tự hỏi, sự chịu đựng đau khổ và khước từ đam mê của mình có đáng phải đánh đổi như thế? Đan có đáng được nhận tất cả những quên mình của tôi không? Liệu tôi có đang làm lần lữa khi tự ý chối bỏ "*con người đa tình của nhiều khách thỉnh ăn chơi*" dạo trước để nép mình vào cuộc sống tầm thường như hiện tại mà chẳng có được bàn tay Đan cùng góp sức vun bồi?

Vi vậy, buổi sáng khi lại bị bỏ rơi, đâm tức giận sự vô tâm của Đan nên tôi đi tắm biển một mình.

Những ngày vừa qua dằn vặt quá, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến điều quay về Sài Gòn, dứt bỏ Đan để trở lại cuộc đời phóng túng thuở trước. Ý nghĩ sợ hãi cuộc chung sống này tiếp tục quay cuồng đầu óc trên bãi vắng một mình.

Đột nhiên có một người thanh niên cao lớn khỏe mạnh khoảng ngoài 30 tuổi, đến làm quen... Chàng tên Sáng, cư trú tại đây. Trò chuyện hồi lâu với chàng, tôi *bỗng thấy mình vui hẳn* để quên đi gần trọn mọi nỗi đau khổ từ Đan tạo ra.

Ôi! Phải viết rằng tôi sợ hãi chính mình! Sợ cái bản chất yếu đuối ghê gớm trong mình. Sợ, chỉ vì tôi biết mình dễ dàng ngã gục trước một người đàn ông lạ nếu trong lòng đang đeo mang một mối thất vọng buồn bã nào.

Hôm nay cũng vậy. *Bỗng dưng sao thấy thật vui* khi ngồi chuyện trò với Sáng. Điều này không hẳn là tội lỗi nhưng phải nhận rằng nguy hiểm. Phân tích kỹ thì thấy, do bởi tôi không phải là mẫu người hiền thực chịu đựng, lại thêm *rất sáng suốt trước ý niệm hạnh phúc hay đau khổ trong cuộc sống ngắn ngủi*. Chính nhờ vậy mà tôi biết rõ đâu là con đường tôi cần phải bước đi.

Và chẳng từ 10 tháng bên Đan, tôi không muốn nhìn đến bất cứ ai ngoài Đan và cái thế giới có anh đang sống. Cho đến lúc "phải nhìn" thì sự so sánh dễ dàng nảy nở.

Suốt một trưa kéo dài sang tới buổi chiều, quả tình là tôi có vui thật bên Sáng, nỗi vui hồn nhiên như của một đứa con nít, đến chẳng thể nào khiến Sáng tin được rằng tôi đã 30 tuổi. Dáng dấp nhỏ nhắn đều đặn, chiếc áo tắm hai mảnh màu đỏ, làn da rạm nắng với mái tóc dài quá lưng... những điều này được Sáng ngợi khen rằng tôi trông man dại linh hoạt quá.

Tôi cũng nói cho Sáng biết là tôi "*đã có chồng*". Anh tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng tế nhị hỏi:

"Có phải anh nhà thuộc mẫu đàn ông không biết ghen nên mới để cô vợ nhỏ nhắn xinh tươi đi tắm biển một mình?"

Trước câu hỏi này, tôi cũng đã âm thầm tự hỏi:

"Liệu Đan có yêu tôi thật? Liệu có chủ quan --như đã chủ quan về người đàn bà Thủ Đức-- trong tình cảm chung thủy của tôi? Và một tình yêu ghê gớm (trong tôi) dành cho Đan có đủ để khiến tôi giữ lòng chung thủy? Hay điều đó càng đẩy tôi xa Đan một khi nghĩ rằng Đan chẳng còn xứng đáng với tôi?"

Ôi! Tôi đúng là người đàn bà nguy hiểm khi có quan niệm dễ dãi và rộng lượng rằng *chính mình cũng cần phải có cho riêng mình những giây phút nhẹ nhàng* (một cái cười vui vẻ, một câu chuyện nhỏ với người đàn ông lạ...) *thì sự quân bình mới có được trong cái đầu thông minh và mãnh liệt này*.

Thật là nguy hiểm!

Tôi nói với chàng thanh niên (khi chàng muốn biết) rằng tôi yêu chồng nhưng hạnh phúc vẫn không thấy xuất hiện. (Sao lại nói thế? Liệu điều này có đúng không? Tôi cũng chẳng biết.)

Dù vậy, *suốt một buổi quả là thật vui!* Gần như *chẳng lúc nào tôi nhớ lại Đan* với nổi tức giận theo bạn bè Đan nữa. Chúng tôi bơi lội, hút thuốc, uống *bière*. Ký ức về những ngày tự do cũ với nhiều người đàn ông ve vãn như trở lại hôm nay qua chàng thanh niên này.

Lúc chiều tà, Đan xuống bãi biển kiếm tôi, thân nhiên, vui vẻ. Chính thái độ này khiến tôi nể vì hơn cả. Hơn ai hết, tôi biết Đan là người đàn ông rất ích kỷ, mà Đan lại yêu tôi nồng nàn nữa, nên hẳn rằng *Đan có nhói đau* khi nhìn từ xa đã thấy tôi và Sáng chuyện trò thân mật, câu chuyện phủ trên hai tấm thân chỉ mặc áo tắm!

Rõ ràng cả tôi lẫn Đan giống như hai đối thủ cùng cao tay ấn đang chơi một trò chơi nguy hiểm, và cùng biết rõ *jeu* chơi của nhau.

Tôi đi về với Đan sau khi đã nhận lời Sáng hẹn mời riêng tôi uống *café* đêm nay.

Tại nhà cậu Bình, sự nặng nề kéo trở lại. (Ôi thật chán ngán mà nhớ lại suốt một ngày trên bãi với chàng thanh niên lạ.)

Đan nói đến một sự đổ vỡ tất nhiên phải có, khuôn mặt cau có đăm đăm. Còn tôi thì dịu dàng níu kéo. (Không hiểu tại sao tôi lại có thể trây trúa thốt ra những lời không chân thật như thế?)

Tôi nói:

"Em muốn dừng lại bên Đan, muốn đem hạnh phúc cho anh nhưng không biết phải làm sao? Tất cả khả năng và ước muốn của em đã dồn hết vào trong bảy tháng trước. Sao Đan không nghĩ lại một chút cho em. Em đâu có đòi hỏi điều gì nơi Đan, từ tinh thần đến vật chất Em chỉ xin Đan một sự bình thường hằng ngày trong đời sống. Hai mươi mấy năm qua, cuộc đời Đan vẫn chưa định, và em cũng vậy. Nếu không thế thì mình đã không tìm đến với nhau. Tại sao bây giờ lại muốn đi lại con đường đổ vỡ cũ? Đan đã làm khổ người đàn bà đi trước theo những đam mê riêng, giờ lại còn muốn làm khổ cả em nữa. Em không nghĩ là Đan thiếu khôn ngoan mà chỉ là còn quá nhiều ích kỷ. Đan hãy nên xét lại một chút. Ngày giờ này có nên phung phí cuộc đời cho những đam mê ích kỷ nữa không, trong khi Đan còn có quá nhiều trách nhiệm sau lưng. Em muốn cùng Đan xây dựng cuộc sống không chỉ riêng cho chúng mình mà là cho cả những người thân Đan. ..."

Tôi nói, nói nhiều lắm những lời níu kéo, đồng thời ngay tức thì cũng thấy ú trùn trong chính tôi một sự "tự khinh mình" theo những gì vừa buông khỏi đôi môi.

Đan lặng im từ đó, dáng điệu bực bội. Còn tôi thì hoàn toàn thất vọng, tự nhủ thôi đã đủ rồi tất cả những thiết tha mưu cầu hạnh phúc. Bây giờ nếu Đan từ khước thì cũng chẳng còn gì ân hận về phía tôi.

Chúng tôi đi một vòng phố ban đêm, (đoàn nghi hát dọn qua Bến Đình). Ngang qua quán *café* Sáng hẹn, tôi chỉ liếc mắt nhìn vào.

Đến nhà anh Thao uống trà và đàn dăm ba bản nhạc, nỗi xa lạ giữa hai người vẫn còn hiện hữu...

Cho đến lúc Đan ôm guitare đệm theo tiếng violon hai bản nhạc Nửa Hồn Thương Đau và Người Đi Qua Đồi Tôi thì phần nào nỗi xa lạ mới được cởi ra. Mãnh lực của âm nhạc quả thật kỳ diệu. Đan chơi *guitare* rất dở, nhưng đặc biệt với hai bản này thì lại đệm rất hay theo tôi. Tâm tư tôi lắng lại, tự hỏi rằng: *"Có lý nào lại để đổ vỡ tình yêu và cuộc sống trong khi tâm hồn vẫn còn lại lắng những xúc cảm cho nhau?"*

Trong bóng tối nhà cậu Bình, tôi bỗng nhận ra cái vẻ rất thân thiết êm đềm của Đan dành cho. Hôn nhẹ lên trán tôi, Đan nói:

"Anh yêu em vô cùng. Em là người đàn bà quá quắt, xoay anh như xoay con đế, nhưng mà có bao giờ anh muốn rời xa em đâu?"

□